

2016/2017

Uvodnik

Z naslovnice nas letos pozdravlja Adam Bohorič, ki je usodno posegel v naša življenja, saj je bil prvi, ki je napisal slovensko slovnico. Bil je ozaveščen o pomembnosti znanja jezika in vešč pisanja. Ponosni smo, da je bil naš rojak in ponosni smo, da naša šola nosi ime po tem velikem možu. Tako nam prav on odstira strani letošnjih Iskric, našega šolskega glasila.

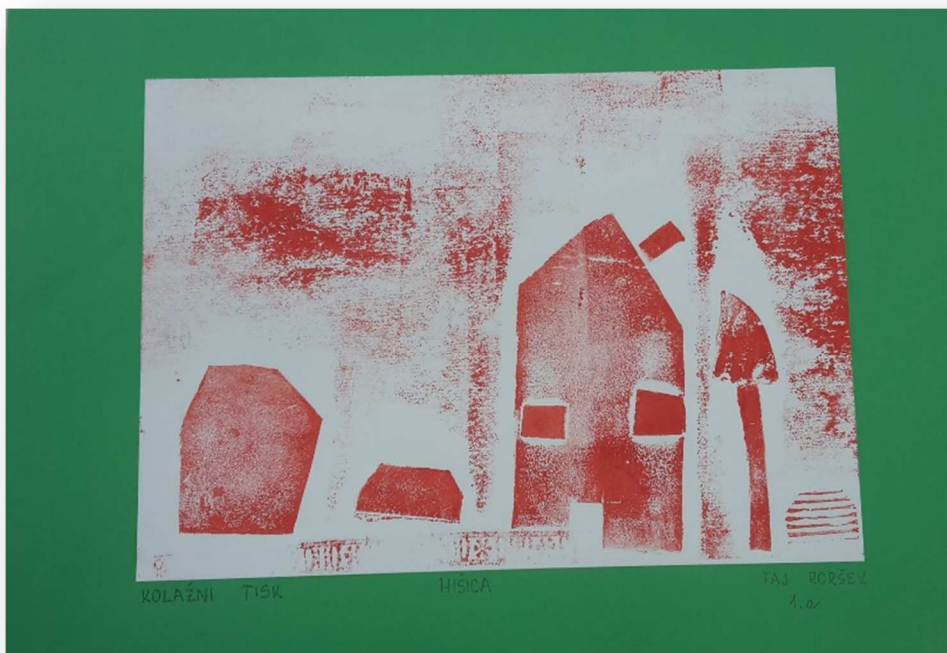
Med letom smo doživeli marsikaj. Bili smo učitelji in učenci drug drugemu. Bili smo prijatelji in zavezniki. Bili smo bojevniki in govorniki. Na teh poteh smo ustvarjali, se učili, jokali in tekmovali. Marsikaj pa je ohranjeno tudi v zapisih, slikah in fotografijah in tako ostaja na vpogled tudi bralcem.

Zahvala gre vsem avtorjem in mentoricam, ki so svojo ustvarjalnost postavili na ogled.

Naj bližajoče počitnice vsem nam pomenijo oazo miru, ustvarjalnosti in novih izzivov. Tako bomo pisali nove zgodbe in jih delili z vami.

Milena Žičkar Petan

**MOJA
DOMOVINA
JE
MOJ SVET**

Taj Roršek, 1. a

Nina Ban, 1. a

MATERNI JEZIK

Materni jezik je jezik, ki ga najbolj razumemo, saj ga uporabljamo že, odkar smo prilezli na ta svet. Vendar pa se še posebej današnje generacije precej zavzemamo za znanje tujih jezikov, kar je po eni strani zelo dobro, po drugi pa izjemno slabo. Slovenščino kot materinščino namreč govorita le dobra 2 milijona ljudi, kar še zdaleč ni veliko.

Slovenščina ima prednika v praindoevropskem jeziku. Govoril se je v 3. tisočletju pr. n. št.

Zlasti angleščina pa tudi kitajščina, nemščina in francoščina so jeziki, ki jih dandanes govori že več kot polovica prebivalcev Slovenije, da ne pozabim na zamejske Slovence, ki že od malega govorijo slovenščino kot prvi jezik ter italijanščino, madžarščino, nemščino ali hrvaščino kot drugi jezik. Jezik prvotnih Slovencev je bil podoben praslovanščini, a se je spreminjal, kar najprej opazimo v Brižinskih spomenikih.

Seveda pa slovenski jezik slabšamo z uporabo slenga in privzetih besed, brez katerih marsikateri najstnik preprosto ne more poslati sporočila prijatelju na socialnem omrežju. Vsi raje uporabljamo angleške citate in anekdote, čeprav ravno teh v slovenskem jeziku kar mrgoli.

Vsekakor pa je slovenščina že za nas, kaj šele za tujce, izjemno težak jezik. Imamo veliko narečij in raznih pravil o pisanju velike in male začetnice, pa na splošno pravopisnih posebnosti, ki se jih je za priseljence iz drugih držav težko naučiti. Velik problem predstavljajo tudi šumniki, ki jih uporabljamo večinoma le Slovani.

Meni je zelo všeč, ko spoznam ali srečam kakšnega priseljenca, ki se trudi na vso moč, da bi lahko trgovca v trgovini, natakarja v restavraciji ali mimoidočo osebo vprašal kaj v našem jeziku, tudi če njegova slovenščina ni popolna. In strinjam se z mislijo, ki pravi: „Naš materni jezik je kot naša druga koža. Ves čas se spreminja, ves čas se obnavlja.“

Nika Gošek, 9. a

»VSAK JEZIK IMA SVOJ DOM IN DOM SLOVENŠČINE JE TUKAJ«

Materinščina. Kaj sploh je materinščina? Je jezik, so povedi. So črke, ki se jih naučimo že kot otroci, ko jih govori moja družina, prijatelji, vsi okoli mene. Pa vendar materinščina ni samo golo dejstvo, je nekaj posebnega, edinstvenega. Materinščino govori dobra dva milijona ljudi in zato nas dela posebne. Je temelj slovenskega naroda in ga ohranja. Veliko Slovencev se ne zaveda dejstva, da prav materinščino najlažje razumemo, v materinščini čustvujemo in razmišljamo, tudi sanjamo. So besede, ki jih imajo drugi samo za nerazumljene besede z nekim pomenom, a zame, za vas in ostala dva milijona te besede niso samo besede. V njih začutimo nekaj posebnega. Pomislimo na dom in našo družino, povezanost in ponos, kot vsak na svetu, ki ima svojo materinščino.

Tako je slovenščina jezik, njen dom pa je v Sloveniji. Jaz pa sem Maruša in moj dom je moja družina in tako bo ostalo za vedno. Upam pa, da bo tako ostalo tudi s slovenščino.

Pa vendar je med mano in našo materinščino ena majcena, a bistvena razlika. Razlika, ki bo ohranila slovenščino, da ne bo izgubila svojega doma. Ne sme se zgoditi, da ne bo imela več pomena, da bodo naše besede pozabljene, zakopane v zemljo. Zemljo, ki smo si jo priborili izpod večstoletne tuje oblasti, našo lepo Slovenijo, na kateri se je rodila naša materinščina - slovenščina, in to je njen dom, mi smo njen dom in ona je naša mati domovina.

Ta razlika smo mi, Slovenci, in na nas je, da jo bomo ohranili in negovali še stotine let naprej. Rada bi, da več razmišljamo o njej, še posebej pa, da se vsi zavedamo pravega pomena materinščine, ne samo kot neko besedo, ki jo moramo obrazložiti učiteljici pri spraševanju, pač pa moramo v njej začutiti njeno dušo in njene posebnosti. To pa jo bo ohranilo, razvijalo in jo odneslo v svet in nas delalo edinstvene. Kot pravi star pregovor: »Če umira moj jezik, umira tudi moj narod.« In to upam, da se ne bo nikoli zgodilo.

Maruša Bračun, 9. a

MATERINŠČINA

Ko sem prijokala na svet, še nisem hodila, govorila. Vendar pa sem dan za dnem poslušala materni jezik - slovenščino. Moje srce je slovensko, ponosna sem, da sem Slovenka. Slovenija mi je všeč, kajti ima prečudovito naravo. Naša domovina je lepa.

Maja Vertovšek, Ana Sluga, 6. a

Gaj Bračun, 3. a

Iza Bahčič, 3. a

DOMOVINA SLOVENIJA

Slovenija je čudovita,
lepa kot cvet
in zame velika kot svet.

Je kakor sonce, ki sije
in se navsezgodaj nasmeje,
kot zvezda,
ki se utrne z neba sveta.

Nekega dne bo res velika,
vendar se včasih sprašujem kdaj;
kot vesolje, ki seže do neskončnosti,
a globoko v sebi upam,
da bo tako lepa, kot je sedaj.

Ana Sluga, 6. a

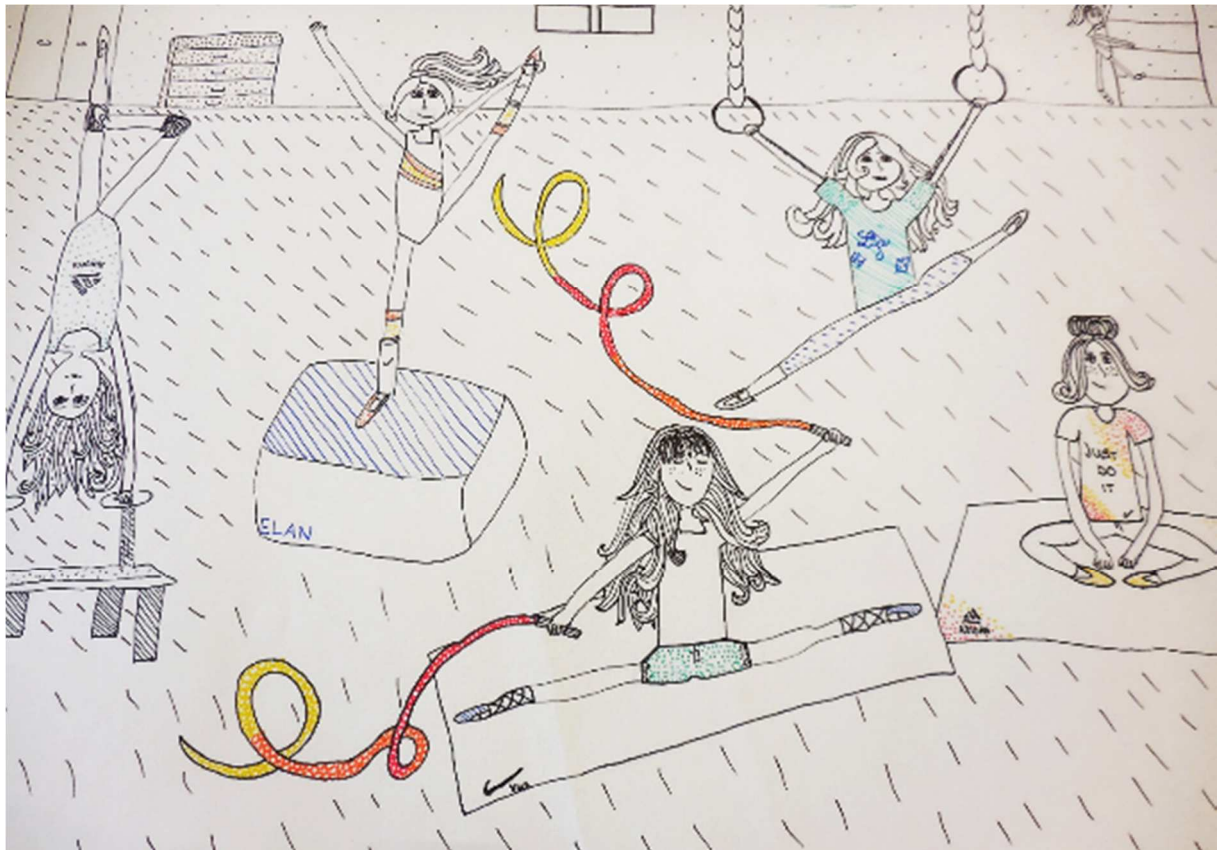
Alen Vovk, 3. a

DOMOVINA

Moja domovina ni v Sloveniji. Moja domovina je Bosna. V Bosni ne živim. Živim pa v Sloveniji. Tu sem že deset let in tukaj mi je prav všeč, ker imam tukaj veliko prijateljev, s katerimi se lahko družim.

Tudi mojo domovino Bosno imam zelo rada, ker sem tam rojena. Tam živijo moji sorodniki, tam živita moja babi in dedi. Moje domovine ne more nič nadomestiti. V Sloveniji sem zelo rada, ampak vsakemu človeku nekaj v srcu manjka, če ni v svoji domovini.

Jasmina Hotić, 6. a

Stella Resnik, 7. a

DOMOVINA

Slovenija, najlepša domovina!
V njej prevladujeta ljubezen in milina.
Polna prečudovitih rastlin,
ki jih za mamu nabere vsak potepin.
Pod svobodnim soncem zažari,
se čisto spremeni.
Vsa ožarjena se drugim državam v Evropi smeji,
saj najlepša tu leži.
Zato predvidevam,
da kdor v Sloveniji živi,
nikamor drugam ne želi,
Tu ima vse, kar potrebuje,
da ga sreča zasuje.

Eneja Perc, 6. a

Pia Marie Ružič, 7. a

RAZNOLIKOST ŽIVLJENJA

Tinkara Robek, 8. a

Lea Petrišič, 9. a

SVET, V KATEREM ŽELIM ŽIVETI

Svet! Kaj naj bi si zaželela ob tej besedi? No, pa da razmislim.

Vsi pravijo, da naj ne bi bilo vojn, da bi bil svet miren, da bi vsi ljudje živeli dobro. To je samo želja! Vedno se nekdo najde in naredi nekaj, kar ni dobro.

Mi, mladi, si želimo, da bi nas upoštevali. Tisto, kar bi povedali in si zaželeli, naj bi se uresničilo.

Povsod naj bo dovolj hrane za vse ljudi, ne samo za bogate, revni pa naj umirajo! Pustimo gozdove pri miru. Ne uničujmo polj, saj na njih raste le najboljše za nas. Dobro bi bilo jesti meso le dvakrat na teden, saj s tem ne bi ubili toliko živali. Naredili bi velik korak naprej.

Paziti moramo na pitno vodo. Voda je vir življenja. Poskrbimo, da ne bomo vode uporabljali kar tako. Ne smemo misliti samo nase. Kaj pa v puščavi, kjer jim primanjkuje pitne vode? Na dan jih tam umre veliko. Pazimo na to, kar imamo.

Otroci naj se igrajo, šolajo, dobijo službe in si ustvarijo družine. Naj si otroci izberejo tak poklic, ki jih zanima, saj ne morejo odrasli odločati, kaj bodo. Mi nismo oni. Vsak naredi in izbere zase le najboljše.

Vsi sosedje naj se med seboj poznajo, si pomagajo in se pogovarjajo med seboj. Zakaj bi se sovražili, če smo lahko najboljši prijatelji, kot je omenjeno v Zdravljici. Če se nam nekdo smili, ko rabi pomoč, mu moramo pomagati, saj nam bo on hvaležen, mi pa se bomo dobro počutili.

Tudi za živali naj bo poskrbljeno, saj one so tudi živa bitja. Živali lahko streljamo, če je nujno potrebno, če pa ni, pa jih pustimo pri miru.

Vsi se trudimo za boljši jutri. Samo tako bomo lahko srečni na tem svetu. Lepo bi bilo živeti v takšnem svetu, brez vse hudobije.

Tjaša Gorenc, 5. a

Živa Župevc, 1. a

Maja Hriberšek, 1. a

DVA ZELO RAZLIČNA SVETOVA

Ljudje, živali in rastline živimo v dveh svetovih. V sanjah in resničnosti. Resničnost je v večini pogledov nepravilna. V sanjah pa vsi nasmejani hodijo naokrog, Ponosni, veseli, ne poznajo vojn, vedno razmišljajo pozitivno, si pomagajo, ne onesnažujejo okolja, imajo čisto vest, skratka v vseh pogledih jim vse deluje pozitivno. A ko pogledaš v resničnost, vidiš vojne, prepire, brezdomce, ki jih zebe in stradajo. Ali pa zapuščene mačke in pse, za katere v večini ljudje niti pomislijo ne, kako jim je hudo.

Ali če pogledaš v Afriko, kjer ljudje umirajo zaradi lakote. Ali če pomislite, koliko nosorogov pogine zaradi dragocenih rogov.

Moralo bi biti več dobrodelnih akcij za ljudi in živali. Pa če so to malo večje živali ali pa nekdanji hišni ljubljenci. Pa če so to begunci, brezdomci, afriški ljudje ali pa naše revne družine.

Seveda v tem razmišljanju ne morem naštetih vsega zla na tem svetu. Lahko pa napišem nekaj in vsaj malo opomnim ljudi o napakah tega sveta.

Res je, da so na svetu tudi ljudje, ki organizirajo dobrodelne akcije ali se jih udeležujejo. Ni jih veliko, jih je pa vedno več. In vedno več ljudi se zaveda, da lahko vsak po svojih močeh skrbi za soljudi in za naravo.

Že sedaj se zavedam, da ogromno kmetijskih površin obdelujemo zato, da redimo živali za hrano. Včasih so ljudje jedli meso enkrat ali dvakrat na teden, ne pa vsak dan. Gojimo živali za meso, hkrati pa jemljemo življenjski prostor živalim, ki živijo v naravi.

Premišljuje, ali so ljudje res tako nevedni, niso nikoli v šoli poslušali, kako dolgo razpada plastika. Še vedno mečejo plastenke v naravo: na travnike, v potoke, morja.

Tega besedila nisem pisala z nasmehom na obrazu. Upam, da moji otroci ne bodo odraščali v takem svetu, kot je sedaj.

Brina Ljubi, 5. a

STISKA NAREDI LJUDI RANLJIVE

Trgovina z ljudmi nas spremlja že tisočletja, saj so že največje svetovne civilizacije svoje temelje zgradile na suženjstvu. In čeprav tovrstna težava zadnje čase nima toliko poudarka v javnosti, še zdaleč ne pomeni, da smo jo premagali. Strašljivo je namreč dejstvo, da se trgovina z belim blagom uvršča med najdobitkonosnejše posle na svetu.

Število žrtev preprodaje se po nekaterih ocenah giblje okoli 36 milijonov ljudi. In za to številko stoji ogromna množica ljudi, ki imajo pravico živeti, čeprav jim je bila ta pravica nasilno odvzeta. Vendar ni prepozno, da ukrepamo!

Tudi v Sloveniji smo, še posebej zaradi trenutne migrantske krize, izpostavljeni tovrstni trgovini, saj so ravno begunci zaradi svoje stiske prepogosto žrtve izkoriščanja. Zato je prav, da smo o tem področju ustrezno poučeni, saj lahko le takrat ustrezno ukrepamo. Nikar pa se ne bojmo svojih sumov povedati, saj prepogostokrat slišimo, da se ljudje ne želijo vpletati, to pa obžalujejo šele, ko je že prepozno. Zato je prav, da zberemo pogum, ki ga žrtev morda nima dovolj, in jih rešimo izpod oblasti koristoželjnih kriminalcev ter obrnemo njihova življenja na bolje. Vsakdo ima pravico do osebne svobode in nihče ga ne sme prikrajšati za to osnovno ustavno pravico.

In čeprav si tega ne upamo docela priznati, smo za to nehumano početje lahko krivi tudi sami. Premnogokrat si namreč ob sodobnem suženjstvu, pa naj gre za prisiljen kriminal, težaška dela v tovarnah ali prostitucijo, zatiskamo oči. Premnogokrat za nastalo situacijo krivimo žrtve, ob tem pa ne pomislimo na njihovo nemoč in osebno stisko, bodisi zaradi strahu ali neutemeljenega sramu.

Osebno pa menim, da glavni problem tiči v nevzdržnih razmerah, v katerih živijo prebivalci Ukrajine, Romunije, Bolgarije in drugih manj razvitih držav. Lakota, vojna in slabe bivalne razmere naredijo ljudi ranljive, in če k temu prištejemo še nezaveščenost, postanejo lahke tarče preprodajalcev. Veliko žrtev je od preprodajalcev ljudi tudi finančno odvisnih, največkrat zaradi odvisnosti od drog ali nepoplačanih dolgov, tako pa še težje izstopijo iz kriminalne mreže, v katero so ujeti. Poleg tega pa jih namesto pomoči in podpore čaka le vrsta kazenskih obtožb in pravnih sporov. Ta prehod je zanje že sam po sebi izjemno zahteven in nesmiselno se mi zdi, da jim ta zahtevni položaj otežujemo z birokracijo. Največjo kazen, namreč psihično, nosijo sami, čeprav zanje po večini niso

odgovorni. Spoznani so za kriminalce in potisnjeni na rob družbe, od koder pa so nemalokrat deležni tako psihičnega kot fizičnega nasilja.

Seveda pa je pomembno, da se znamo tudi samoobvarovati. Najstniki namreč spadamo v zelo ogroženo skupino prebivalstva. V želji po kratkotrajnih dobrinah in hitrem reševanju problemov ubiramo ilegalne poti. Če pa se naša dejanja nadaljujejo, lahko kmalu postanemo ranljivi posamezniki brez podpore in zapademo v trgovino z belim blagom.

Sama na srečo tovrstne izkušnje še nisem doživela, vendar pa v medijih berem o dekletih, ki so jo. Kruto je spoznanje, da se tako strašljive stvari dogajajo v moji državi, saj nihče več ni varen pred kriminalom. Preprodajalci izbirajo zelo mlade žrtve, ki ne znajo odreagirati in prepoznati težav, tukaj pa ključno vlogo odigra ravno šolstvo. Konec koncev je to tema, ki bi jo moral poznati prav vsak ne glede na starost in spol.

Eva Sluga, 3. a

Pomnimo namreč, da nobeno živo bitje ni vredno takšne obravnave ne glede na to, kdo je in kaj je storil. Trgovina z ljudmi dandanes namreč ni več problematika, ki bi se dotikala nekega drugega sveta, temveč je prisotna med nami, morda celo bolj, kot si želimo priznati. Na nas je odgovornost, da trgovino z belim blagom prepoznamo in o njej obvestimo pristojne, saj ravno z molkom indirektno podpiramo preprodajalce.

Lea Petrišič, 9. a

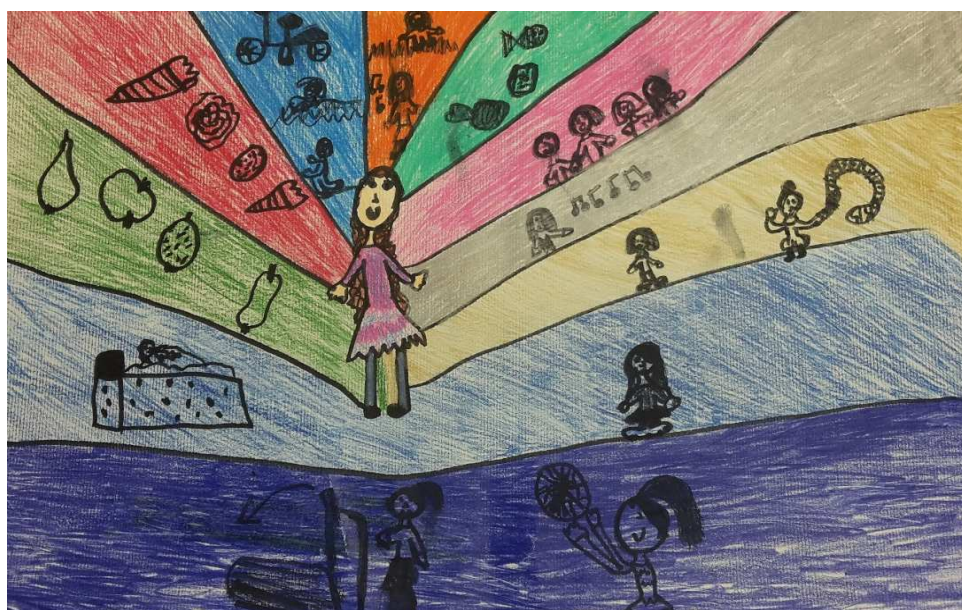
SIMONOVA DRUŽINA

Na koncu mesta je živel družina s fantkom Simonom. Družina je bila zelo urejena.

Bila je sobota. Mama je ob sobotah čistila stanovanje, Simon pa je ponavadi odšel z očkom v trgovino. Ker pa ga je ta dan bolel trebuh, je ostal doma. Mama je očetu napisala seznam, s katerim je odšel v trgovino. Začela je s čiščenjem stanovanja, Simon pa se je v sobi igral. Simon je bil zelo tih, zato je mama pozabila, da je doma. Najprej je odšla počistiti kuhinjo, kjer je pustila čistilo na tleh. Čistilo je bilo lepe modre barve, čisto podobno sladoledu modro nebo. Ker je bil Simon žejen, je odšel v kuhinjo, kjer je na tleh videl modro steklenico. Mislil je, da je poseben sok in začel piti. Medtem se je mama vrnila in videla, kako Simon pije strupeno snov. Vzela mu je steklenico in mu povedala, da je pil strup. Ker ni imela prevoza do bolnišnice, je hitro poklicala reševalce na 112. Javila se je operaterka, ki ji je povedala, kaj se je zgodilo. Ta ji je svetovala, naj pomaga sinu bruhati. Mama je Simona dala pred banjo in mu pomagala, da je bruhal. Vzela je stekleničko in s fantkom odšla pred hišo, kjer je počakala reševalce. Pripeljali so se hitro in ju odpeljali v bolnišnico. Mama jim je povedala vse, kar se je zgodilo. Zdravniki so natančno prebrali napis na etiketi, da so izvedeli, katero strupeno snov je popil in kako mu pomagati. Simonu so izprali želodec. Potem so ga odpeljali v sobo na opazovanje, mama pa je obvestila očeta, da je s Simonom vse v redu.

Naj bo ta zgodba opozorilo, da niso vse stvari, ki izgledajo dobro, užitne.

Hana Bogovič, 5. a

Ema Grubič, 1.a

NAJVEČJE BOGASTVO

V petek je Ines prišla domov z veliko torbo na ramah. Mama je skuhala kosilo. Ines je pojedla golaž in polento ter v golažu našla lovorov list. Pogledala je obe strani lovora in na eni zagledala sporočilo: *Kjer najsočnejša jagoda raste, tam leži največje bogastvo.*

Razmišljala je o velikem zakladu in denarju. Mami je sporočila, da gre na sprehod in se odpravila. Ko je odprla vrata, se je pred njo vila tanka nit. Sprva je ni opazila, a potem se je nit zasvetila. Zasvetila je tako močno, da so se jasno videli njeni dolgi rjavi lasje, nežna roka, modre hlače in mlad obraz. Sledila je niti in prišla do črnega sosedovega mačka. Maček je čudežno začel govoriti. Ines je le debelo gledala in pozorno poslušala. Govoril je o drevesu in ji pokazal pot. Naenkrat je pred njo stalo visoko, široko drevo. In pod njim pasja kost. Zdela se ji je nepomembna, a na njej je bil nov namig: *Čaroben čopič.* Ines je segla v žep in našla čopič. Je čaroben? Nemogoče. A se je vse spremenilo, ko ji je kar naenkrat brez podlage narisal cvetoč travnik in globoko reko. Kje je to? Ko je to izrekla, so iz njenega žepa prišle tri čudežne barvice. Kako so prišle tja? Ni pomembno. Čudežne barvice so narisale zemljevid. Ines je sledila poti do cvetočega travnika in globoke reke. Nič ji ni bilo jasno, dokler ni zagledala jagodičevja. Spomnila se je sporočila pri kosilu. Poiskala je najsočnejšo jagodo.

Našla jo je in začela iskati največje bogastvo. Našla je le pismo in debelo knjigo. Odprla je pismo, na katerem je bila napisana lepa misel: *Radi te imamo!* Podpis: *Tvoja družina.* Pogledala je v knjigo, ki ni bila knjiga, ampak družinski album. V glavo so ji prišli spomini iz preteklosti. Spoznala je, da je največje bogastvo ljubezen in družina. Po tem spoznanju se je zbudila v svoji postelji. Stekla je k svoji družini in jim rekla: Rada vas imam.

Brina Ljubi, 5. a

Maja Zakšek, 8. a

NEVARNE SNOVI

Kemikalije nevarne so snovi,
če jih poskusiš,
se kaj hudega ti zgodi.
V kopalnici nevarna čistila so,
pazi, da zamikalo te ne bo.
Otroci radovedno raziskujejo,
zato še posebno skrb
potrebujejo.

Ana Lackovič, 5. a

Neja Pirc, 4. a

ETIKETE

Izdelki v trgovinah vsi
z etiketami so označeni.
Te nas res lepo podučijo,
iz česa vse izdelek naredijo.
Zato etikete pozorno preučimo,
da za svoje zdravje poskrbimo.

Ana Lackovič, 5. a

BODI POZOREN. BODI PREVIDEN.

Zanimivo je, koliko stvari o našem svetu še ne vemo. Čeprav so čisto pred našim nosom, so hkrati lahko tako skrite. Zato pripravljajo predavanja o trgovini z ljudmi, ki je je čedalje več.

Trgovina z ljudmi temelji na slabih človekovih lastnostih, in sicer zahrbtnosti in želji po denarju, ampak to ni bistvo. Najbolj grozno je, da je zvodnik (oseba, ki vodi trgovino z ljudmi) lahko čisto vsak, ne glede na svoj status v življenju. To je lahko tudi zdravnik ali pa kakšen direktor. Čisto možno je tudi, da je to tebi bližnja oseba.

V trgovini z ljudmi so največkrat ogrožena mlada dekleta ali ženske in pa otroci, ki so po možnosti invalidi, kar je za zvodnika enkratno. Ampak zakaj?

Ljudem se radi zasmilijo osamljeni in ubogi otroci, če pa so še invalidi, je pa to za zvodnika, ki ima tega otroka v lasti, »bingo«, saj bo z njim lahko dobil ogromno denarja. Takih otrok ne vidiš ravno vsak dan, saj je to pri nas bolj redko, a druga zgodba je v večjih, mnogo razvitejših državah. Trgovina z ljudmi obstaja povsod po svetu.

Zato se moramo poučiti, kako smo lahko previdni oz. pozorni na sumljive situacije. V dandanašnjih časih je polno manjših neopaznih pasti, ki se človeku ne zdijo nič posebnega. Ena izmed teh je splet. Zdaj skorajda ni več osebe brez interneta. To je za zvodnike priložnost, da druge osebe preko socialnih omrežij zvabijo k sebi. To se seveda ne dogaja le na socialnih omrežjih, temveč se znajde tudi med oglasi za službo. Najslabše je to, da že več ne vemo, kdo je kdo, saj se ljudje velikokrat izdajajo za nekaj, kar niso. Seveda se je marsikomu od nas težko upreti spoznavanju novih ljudi ter velikemu številu prijateljev oz. sledilcev. Ker pa se ne ve, kdo se skriva za zaslonom računalnika, je najbolje sprejemati prošnje ljudi, ki jih poznamo. Če si bo nekdo z neko osebo le dopisoval, se ne bo zgodilo še nič, je pa drugačna zgodba, če se bo z njim dobil v živo. To pa ni najbolj pametno. Zato pa, če se sogovorec na spletni klepetalnici začne obnašati čudno, je pomembno, da se s to osebo čim prej prekine vse stike. Takšni ljudje se radi s svojimi bodočimi žrtvami (preden si jih prilastijo seveda) dobijo zunaj v javnosti. V takšnih primerih se je potrebno dobiti na takšnem mestu, kjer je veliko ljudi, saj če bo neznanec postal čuden, napadalen ali nasilen, bo tam veliko ljudi, na katere se lahko obrne za pomoč. Pa tudi zvodnik ne bo tako nasilen v veliki gneči. Prav tako so problem tudi ponudbe za delo. Tudi tukaj je potrebno ugotoviti, katera od ponudb bi lahko utegnila biti nevarna. Prepoznati se jih da po tem, da ponujajo veliko denarja za malo dela. V današnjem času je že težko verjeti, da bi

živeli v ugodju brez dela. Ali pa služba varuške v tujini. Zato se je najbolje prijaviti preko javnih agencij za delo. Nevarno je tudi v nočnih klubih, barih in diskotekah, kjer lahko v pijačo podtaknejo droge, mamila in tako svoje žrtve zlorabijo ali ugrabijo. Pametno je, če se ima pijačo s seboj ali se jo ima ves čas pri sebi ter na očeh. Da se s takšnimi stvarmi, kot je trgovina z ljudmi, otroci seznanijo čim prej, ter da o teh stvareh še podkrepijo svoje znanje, so v šolah organizirana razna predavanja. Našo šolo je tudi obiskala predavateljica, ki nam je pokazala tudi krajši filmček. Na njem je bila tržnica, na kateri je bilo veliko ljudi, ki so bili turisti. Po njej se je sprehajal odrasel moški srednjih let. Bil je zelo urejen in deloval je zelo prijazen, saj se je vsem mimoidočim nasmehnil in jih pozdravil. A v »zakulisju« tržnice je bila zgodba drugačna. Ob strani je sedel majhen temnopoltn deček, ki je beračil. Ker pa ni naberačil ničesar, se je njegov zvodnik (tj. tisti urejeni gospod) fizično znesel nad njim, medtem ko nobeden od turistov ni gledal. Takrat je bilo prvič, da sem dokončno dojela, kaj pomeni trgovina z ljudmi, saj mi je tisti filmček naslikal celotno sliko pred očmi.

Človek bi mislil, da se spet vračamo na stara pota naših prednikov, ki so zaslužili vse ljudi, ki so bili drugačni od njih ali pa se jim je zdelo, da so na svetu le za opravljanje del. Danes ni pa nič kaj drugače. Čeprav se zdi, da smo zdaj veliko bolj civilizirani kot prej, je zdaj tega še več kot včasih, saj trgovina z ljudmi ni nič drugega kot suženjstvo. Čeprav je tega že več kot včasih, vseeno narašča, saj so po svetu vratolomne številke sužnjev.

Skratka, nevarnosti je veliko in moramo biti dobresedno previdni na skoraj vsakem koraku in ko se zamisliš, da se to lahko zgodi tudi tebi, se vprašaj, če ni še najbolj pametna rešitev, da se čisto odrežeš od zunanjega sveta. Ampak ne, ni. Kljub vsem nevarnostim je potrebno uživati v življenju, seveda pa ne bo šlo brez kančka previdnosti in pozornosti, ki nam bosta prišla še kako prav.

Anja Pirc, 8. a

BODI POZOREN. BODI PREVIDEN.

Nevarnosti so povsod okoli nas, čeprav jih ne vidimo.
Tudi če pogled seže v deveto vas, je lahko nevarnost že za tvojim hrbtom,
zato je treba gledati okoli sebe in ne samo naprej.

Nevarnosti in kako se jim izogniti

1. Nevarnosti na cesti: potrebno je še bolj gledati okoli sebe, kajti cesta je zelo nevarna.
2. Tatovi: hišo zavaruj s kamerami.
3. Posilstvo: beži pred neznanimi ljudmi, ki se čudno obnašajo.
4. Padec s strehe: na streho ne hodi sam in glej, kod hodiš.
5. Napad ubijalskega klovna: takoj ko ga zagledaš, beži kolikor moreš in se mu ne približuj.
6. Izsiljevanje: ne pusti se izsiljevati.
7. Ugrabitev: ko te ogovori kak neznanec, ga ne poslušaj in beži.
8. Ponujanje mamil: ne pusti, da ti kdo kaj ponuja in povej odrasli osebi.

Ana Sluga, Maja Vertovšek, 6. a

PRETEKLOST NAS ZAZNAMUJE

MOJE SREČANJE Z ADAMOM BOHORIČEM

Protestantizem je obdobje mnogih sprememb tako na področju cerkve in religije kot na področju slovnice. Zadnjič sem po uri slovenščine razmišljal o protestantih in prišel do zanimivega vprašanja. Kaj bi porekel Adam Bohorič, če bi živel danes, v 21. stoletju, na našo slovenščino? K sreči sem do odgovora prišel še tisto noč ...

Zvečer, ko sem se odpravljajal spat, sem se spomnil na slovenščino. Misli so bile tako močne, da sem sanjal, da z Adamom pijem čaj ob Savi. Prišel sem na pogovor, ko me je pozdravil v nekem čudnem jeziku. Veliko časa sva potrebovala, da sva se sporazumela. Ni mu bilo jasno, kako da je slovnica tako zapletena in kako da več ni nobenega germanizma. Med temi leti se je veliko spremenilo, za večino sprememb slovnice grede zasluge med drugimi tudi Jožetu Toporišiču. Zelo je bil vesel, da smo spremenili slovnico na boljše, ampak ni mu bilo jasno, zakaj sem v pogovoru povedal kakšno besedo v angleščini. Začudil se je predvsem, ker imamo mi zelo lep jezik, ki z lahkoto nadoknadi angleške besede. A na koncu sva le prišla do zaključka. Najbolj važno je, da se naš jezik ohranja, kljub temu da samo redki govorijo ta jezik. Prijel sem ga za roko in mu povedal, da imam zanj manjše presenečenje. Odpeljal sem ga do naše osnovne šole in mu pokazal spomenik njemu v čast. Vlile so se mu solze sreče in se mi je začel zahvaljevati, da ga nismo pozabili.

V tem trenutku se je beseda hvala slišala daleč stran. Zazvonila ja budilka in prebudil sem se iz spanca. Na mojem obrazu je bil nasmešek. Žal pa mi je, da se te sanje ne bodo nikdar uresničile.

Tim Bogovič, 9. a

Klara Drstvenšek, 8. a

ADAM BOHORIC SPET V BRESTANICI

Oktober, listje pada z dreves, sonce zaide že okoli šeste ure. Bil je vetroven petkov dan in v šoli smo se učili o reformaciji. Da bi izvedeli še kaj več o protestantizmu, je učiteljica za učence 9. razreda organizirala Protestantski večer. Prespali smo v šolski knjižnici, prebirali protestantske knjige in si o prebranih delih izmenjali mnenja. Ura je bila deset zvečer, ko smo se preoblekli v pižame, si umili zobe in se splazili v spalne vreče. Za lahko noč nam je učiteljica prebrala odlomek iz knjige Trubar.DOC, nato pa smo se odpravili spat.

Zaspala sem zelo hitro in sanjala o času reformacije. Zbudil me je šum. Vstala sem in odšla na stranišče. Ko sem hodila, sem na rokah čutila hlad in imela sem občutek, da me nekdo zasleduje. Mislila sem, da se mi vse samo dozdeva. Ko sem se vračala v knjižnico, sem zagledala senco. Sledila sem ji in v temi videla velikega moža, močnejše postave, ki je imel na glavi čepico, oblečen pa je bil v črn plašč. Izgledal je zelo zmeden, in ko me je videl, je začel momljati nekaj nerazumljivega. Stopila sem do njega in takrat sem se zavedla, da je ta mož v resnici Adam Bohorič. Vprašala sem ga, ali potrebuje pomoč, njega pa je zanimalo, kdo sem jaz, kje se nahaja in katerega leta smo. Odgovorila sem mu, da sem Nika, sva v Osnovni šoli Adama Bohoriča Brestanica, piše pa se leto 2016. Z rahlim nasmeškom je povedal, da je počaščen, ker se šola imenuje po njem, jaz pa sem mu rekla, da je naredil ogromno stvari, ki vplivajo na zgodovino slovenskega jezika in da je pri nas, Slovencih, zelo cenjen. Hotel je, da mu razkažem šolo in popeljala sem ga po hodnikih, nato pa še pred šolo, kjer stoji njegov kip. Ko ga je videl, se je začel smejati tako na glas, da sem ga morala utišati, saj bi lahko zbudil moje sošolce. Ko se je pomiril, me je zanimalo, čemu smeh. Povedal mi je, da sta mu način pisanja in govorjenja v 21. stoletju kar smešna. Rekla sem mu, da se je od časa njegovega življenja marsikaj spremenilo na bolje in na slabše. Zanimalo ga je, kako je s položajem katoliške cerkve dandanes in objasnila sem mu, da je položaj drugačen. Duhovniki ne prodajajo več odpustkov in ne vsiljujejo vere, pa tudi cerkev sama ni več tako bogata, kot je bila. Sicer pa smo Slovenci zdaj svobodni ljudje in si lahko sami izberemo, v kaj bomo verjeli in kako trdna bo naša vera. Prikimal je, nato pa se je želel vrniti v šolo.

Pogovarjala sva se vse, dokler se ni začel delati dan. Ko je ura odbila šest zjutraj, je Bohorič izginil, jaz pa sem stala na hodniku, čisto zaspana a hkrati vznemirjena. Verjamem, da je bil protestantizem težko obdobje, a vendar si želim, da bi lahko zavrtela čas nazaj in preživela en dan kot štirinajstletnica tistega časa.

Nika Gošek, 9. a

MOJE SREČANJE S PRIMOŽEM TRUBARJEM

Med jesenskim sprehodom po gozdu sem ob poti opazil star zarjavel stroj. Ko sem prišel k njemu, sem ugotovil, da je bil to časovni stroj. Pomotoma sem pritisnil gumb in znašel sem se v letu 1562.

Med ljudmi se je govorilo, da v mesto prihaja Primož Trubar. Ko se je vrnil, so ga ljudje pozdravljali in se veselili njegovega prihoda. On pa ni bil najbolj vesel, saj mu je v spominu ostal izgon in beg. Ko je prišel blizu mene, je takoj opazil, da nisem iz njegovega časa in zato me je povabil k sebi na dom. Razložil sem mu moj prihod in povedal sem mu, da sem ostal samo zaradi njega. Obljubil sem mu, da ga bom peljal v mojo sedanjost, če mi obljubi, da ne bo povedal za stroj nikomur. Ko sva prispela v naš čas, so mu bile vseč vse stvari. Povedal sem mu tudi, da je v Sloveniji ravno v tem času praznik v čast njemu in v čast reformatorjem v Sloveniji. Ker je v svojem času širil vero, ga je zanimalo, kako je z njo. Odločil sem se, da ga bom popeljal v Prekmurje, kjer imajo protestanti svoje cerkve. Ker sva šla k cerkvi ponoči, si je lahko ogledal tudi notranjost in se prepričal, da je ostala vera enaka. Ko sva se vračala, mi je povedal, kako naj se borim in kako naj bom še bolj vztrajen. Pred vrnitvijo mi je razkazal svojo rojstno hišo v Rašici. Spoznal sem tudi, da ga drugi ljudje niso marali, ampak da so ga zaničevali. Zaradi njega in še drugih slovenskih reformatorjev je slovenski jezik takšen, kot je sedaj.

Vrnila sva se v gozd in s časovnim strojem v leto 1562. Poslovia sva se, in ko sem se že odpravljal, mi je v pozdrav zaklical: »Lepo se imejte moji »lubi« Slovenci!« Tako se je končala izjemna dogodivščina in moje spoštovanje do Primoža Trubarja je postalo še večje.

Žiga Cvar, 9. a

MOJE SREČANJE S PRIMOŽEM TRUBARJEM

Pred enim tednom sem se s kolesom odpeljal proti Brestanici. Zavil sem proti gradu, ker sem si zaželel kos torte v tamkajšnji kavarni. Poleg dobre torte pa sem doživel še neverjetno presenečanje.

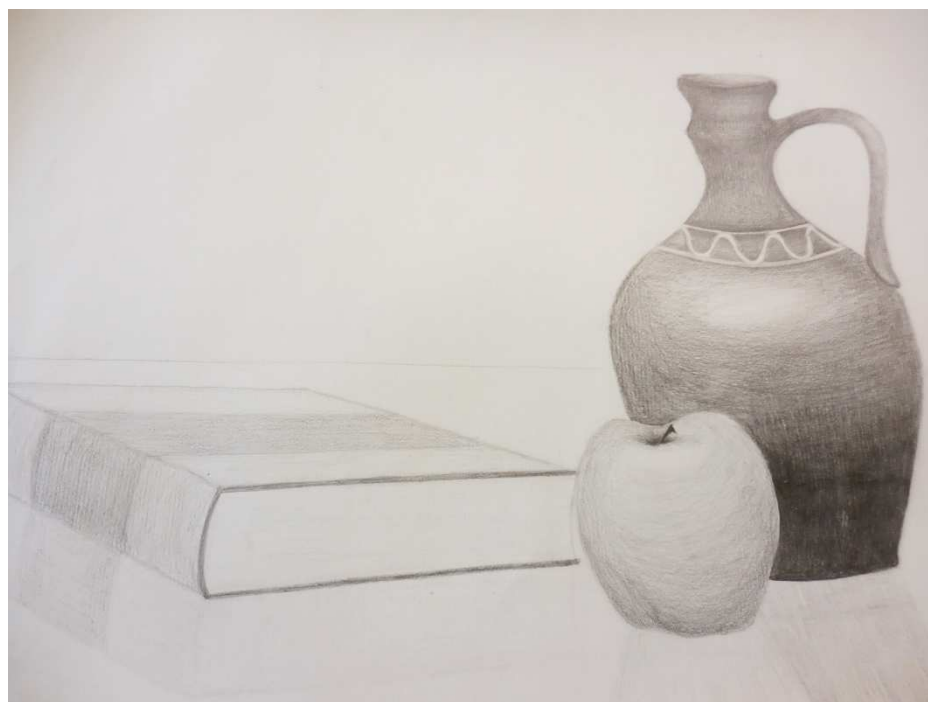
Kavarna je bila skoraj prazna. Le v kotu za mizo sem zagledal starčka, ki je srkal čaj. Ko me je zagledal, me je povabil, naj prisedem, da ne bom čisto sam. Nasmehnil sem se, ga pozdravil in prisedel. Stari gospod pa je nadaljeval: »Kje ste moji lubi Slovenci? Tako velik grad pa prazen.« Kot iz topa sem ga vprašal: »Ste vi Primož Trubar?« Gospod mi je prikimal in me vprašal, kako ga poznam. Od navdušenja sem mu hitel razlagati, da sem o njem veliko bral in se učil v šoli. Povedal sem tudi, da em, da je napisal prvi slovenski knjigi Abecednik in Katekizem, in da se je rodil v Raščici pri Velikih Laščah, da se je šolal na Reki, v Trstu, Salzburgu in na Dunaju. Da je bil posvečen v katoliškega duhovnika in da je svojo prvo službo opravljal v Loki pri Zidanem Mostu in kasneje v Laškem. Da je bil v Ljubljani stolni pridigar in škofov osebni tajnik. Kasneje je bil zaradi sporov premeščen v Šentjernej in od tam je pobegnil v Nemčijo. Ker me je gospod pozorno poslušal, sem nadaljeval, da vem, da se je potem vrnil v Ljubljano kot protestantski dekan. Po izdaji knjige Cerkevni red pa je bil ponovno izgnan v Nemčijo in se nikdar več ni vrnil. Ko sem končal, me je gospod potrepal po rami in mi rekel, da je navdušen in vesel, da toliko vem o njem. Jaz pa sem ga še vprašal, kako je dobil navdih za svojo prvo knjigo. Odgovoril mi je, da je svoj narod tako ljubil, da je hotel jezik, ki ga je govoril preprost človek, zapisati, da bi si ga ljudje zapomnili in se učili brati in pisati. Nadaljevala sva sproščen pogovor. Izvedel sem še veliko zanimivosti o nastanku njegovih knjig in o sodih, v katerih je prevažal knjige v domovino. Ko sva zapustila kavarno, je bilo na grajskem dvorišču že veliko ljudi. Trubar pa jih je še zadnjič nagovoril s svojimi besedami: »Moji lubi Slovenci ...«

Pred slovesom na železniški postaji sem ga vprašal, kaj bi on danes sporočil Slovencem. Odgovoril mi je, da to, kar je on v svojem času pisal in govoril, da bi Slovenci sami spoznali Boga in da bi znali uporabljati svojo lastno vest in možgane. Zahvalil sem se mu za prijetno druženje in obljubil sem mu, da se bom držal njegovih modrosti. Še enkrat me je potrepal po rami in odšel na vlak. Odpeljal se je v Nemčijo in se nikdar več ne bo vrnil v domovino.

Timotej Stopar, 9. a

Mia Stopar, 1. a

Anja Pirc, 8. a

MOJE SREČANJE S PRIMOŽEM TRUBARJEM

Bilo je petkovo popoldne in pisala sem nalogo za slovenščino. Učili smo se o slovenskih protestantih. O Adamu Bohoriču, ki je napisal Zimske urice, o Juriju Dalmatinu, ki je prevedel Biblijo v slovenski jezik in o njunem učitelju in vzorniku Primožu Trubarju. Ta je rojen leta 1508 v Raščici pri Velikih Laščah, napisal pa je prvi slovenski knjigi. To sta bili Abecednik in Katekizem, ki sta izšli leta 1550.

Že kar precej utrujena sem se odpravila v posteljo. Kar hitro me je polna luna zazibala v sanje. Zdelo se mi je tako zelo resnično, da še sama nisem verjela, da sanjam. Kar naenkrat sem se sprehajala po parku, na sredi katerega je stal kip Primoža Trubarja. Kot se za vsake sanje spodobi, je tudi ta kip oživel, ko sem se ga dotaknila. Prijazno me je pozdravil. Vprašal me je, od kod prihajam. Povedala sem mu, da iz Brestanice. Ko sem izrekla te besede, so se mu iz oči ulile solze. Pojasnil mi je, da zelo pogreša prijatelje iz moje okolice. »A morda mislite Adama Bohoriča?« sem vprašala. Zelo se je začudil, da sploh vem, kdo je to bil. Razveselil se je tudi, ko sem mu povedala, da se po njem imenuje moja osnovna šola. Kakor da bi ga želela razžalostiti, sem ga vprašala o njegovi družini. Kar malo sem bila jezna nase, ker sem ga vprašala tako neumno vprašanje. On mi je s kislim obrazom odgovoril, da zelo pogreša ženo Barbaro in otroke. Želel je spremeniti temo, zato je vprašal, če slučajno znam uporabljati »piskajoče škatle«, kot se je sam izrazil. Pritrdila sem mu, saj sem hitro ugotovila, da gre za mobilni telefon. Zelo si je želel, da bi ga naučila uporabljati telefon, pa tudi, da bi to znanje on razširil na druge kipe in mu potem več ne bi bilo tako dolgčas. Pokazala sem mu nekaj osnovnih funkcij in on je to znanje hitro osvojil. Nato pa me je iz spanja predramila mami.

Naslednje jutro sem bila zelo dobre volje in posijalo je sonce. Po zajtrku pa sem dobila klic. Dvignila sem slušalko, na drugi strani se je oglasil Trubarjev glas. Zelo sem se prestrašila, saj nisem vedela, kaj to pomeni, zato sem hitro prekinila klic. Kasneje sem hotela poklicati nazaj, vendar telefonske številke ni bilo več v zgodovini klicanja. Ali sem jo morda po nesreči izbrisala? Mislim, da ne. Kakor koli že, zdi se mi, kakor bi res spoznala pravega slovenskega protestanta Primoža Trubarja.

Lana Radej, 9. a

MOJE SREČANJE S PRIMOŽEM TRUBARJEM

Protestantizem je za nas, Slovence, kakor smo bili v tem obdobju tudi prvič poimenovani, zelo pomemben. Veliko je doprinesel k razvoju slovenskega slovstva, saj smo takrat dobili prvo knjigo v materinščini. V veliki meri pa je za to zaslužen ravno Primož Trubar, ki sem ga nedavno, na zelo nenavaden način, tudi spoznala.

Bila sem sama doma, ko me je zgodaj zjutraj prebudil pasji lajež. Po hodniku sem se odpravila v kuhinjo, ko sem skozi okno zagledala plamen bakle. Nisem si imela časa zbistriti misli, saj me je presenetil hišni zvonec. Prestrašena sem odprla vrata in šele tedaj zares ostrmela, saj sem zagledala samega Primoža Trubarja. Vljudno me je pozdravil, se predstavil, opravičil zaradi zgodnje ure, nato pa dejal: »Po dolgih letih izgnanstva se iz Nemčije vračam domov, v rodno Rašico. Se je pa od mojega zadnjega prihoda veliko spremenilo, zato sem se izgubil. Bi lahko izvedel, po kateri poti moram?« Brž sem pričela razlagati, kar pa je bilo, glede na to, da je Slovenijo zadnjič obiskal pred 449 leti, skoraj nemogoča naloga. Zato sva sklenila, da bo najbolje, če ga spremim. Zajahala sem enega od njegovih konj, na katerega je na začetku tovoril hrano, vendar je ta že pošla. Odjezdila sva in med potjo mi je povedal, da se je kmalu po prihodu v Slovenijo izgubil, nato pa jezdil od kraja do kraja. V Brestanici pa je zagledal znani grad Rajhenburg, ki ga je poznal, saj je obiskoval svojega učenca Bohoriča, nato pa je prišel k meni. Tako sva klepetala skoraj do Ljubljane, kjer sva začutila lakoto. Trubar je konje napajal v enem izmed barjanskih potočkov, jaz pa sem obiskala pekarno v Črni vasi. Ob vrnitvi pa sem ugotovila, da ga ni več. Razmišljala sem, kam bi lahko odšel, ko je zazvonilo iz Plečnikove črne cerkve in takrat sem vedela, kje je. Tja sem prihitela ravno, ko je Trubar ošteval zmedenega in prestrašenega duhovnika. Dejala sem: »Mar ne bi ljudi v veri raje zbliževali med seboj, ne pa med njimi delali še večjih razhajanj, ki jih je v svetu še zdaj preveč?« Po nekaj trenutkih molka je znani protestant ponudil katoliškemu duhovniku roko v znak sprave. Z duhovnikom nama je odleglo in s Trubarjem sva dobre volje krenila na pot ter proti večeru prišla v Rašico. Nepopisno lepo je opazovati čustva človeka, ki po toliko letih izgnanstva vidi svoj rojstni kraj. Solze sreče in olajšanja so tekle po licih moža, ko je prestopil domači prag. Poslušal je ropot mlina, se čudil spremembam v Rašici, ki bi jo komaj prepoznal, in občudoval ohranjenost velike stare domačije. Razveselil se je, da je na voljo za ogled turistom, saj je že v

Nemčiji slišal o svoji slavi pri nas. Oskrbnika muzeja je prosil le, če sme še zadnjič prespati tu, kasneje pa si bo našel namestitev v hotelu, da ne bi bil moteč. Z veseljem mu je dovolil, zato sva preostanek dne preživela ob ogledovanju spominske zbirke. Ob slovesu pa mi je podaril eno svojih najstarejših del, leta 1550 izdan Abecednik, ki sem ga prebirala, ko sem se z večernim vlakom vračala domov.

To srečanje me je naučilo, kako častno je biti Slovenec. Zavedam se, koliko znoja in trpljenja ljudi, med katerimi je tudi Trubar, je bilo potrebnega, da smo postali današnji narod. Ljudi, ki so se tudi potem, ko smo jih izgnali, vračali in se borili za nas.

Lea Petrišič, 9. a

Tisa Ljubi, 3. a

MOJE SREČANJE S PRIMOŽEM TRUBARJEM

Protestantizem, novo krščansko gibanje 16. stoletja. Nova spoznanja, nova odkritja napak in novi upori zoper vzvišenost rimokatoliške cerkve. Vsa ta spoznanja pa so bila povod za nov katoliški red, ki ga je zelo močno podpiral, si zanj prizadeval in ga razvijal naš veliki pisatelj in protestantski duhovnik, Primož Trubar.

Bilo je deževno sredino jesensko popoldne, ko sva se z očetom odpravila v Valvasorjevo knjižnico Krško z namenom, da si izposodim novo knjigo za domače branje. Knjižnica je bila skoraj prazna, le nekaj ljudi si lahko slišal med knjižnimi policami, ki so listali knjige. Oče se je odpravil po svojih opravkih, jaz pa sem nenamerno zašla v Kapucinsko knjižnico, ki je del Valvasorjeve. V prostoru ni bilo nikogar, zato sem počasi vstopila. Stopila sem do knjižne police, kjer je bilo zloženih nekaj Trubarjevih knjig, saj smo se ravno pri pouku slovenščine pogovarjali o Primožu Trubarju in protestantizmu na Slovenskem. Skozi učne ure sem spoznala pomembnost tega bradatega moža, ki je zame postal velik vzornik, saj je veliko prispeval k razvoju slovenske književnosti in protestantizma na Slovenskem. Do njegovih knjig sem stopila z namenom, da še kaj več izvem o njem in njegovih delih. S knjižne police sem vzela njegovo prvo delo - Katekizem. Še preden pa sem knjigo dokončno izvlekla, se je visok predalnik knjižnih polic začel obračati. Zaslepila me je močna svetloba, prestrašila sem se, saj sploh nisem vedela, kaj se dogaja.

Ko sem odprla oči, sem se znašla pred cerkvijo. Ozrla sem se okoli sebe in ugotovila, da sem v Ljubljani in to v 16. stoletju. Z negotovostjo sem se odločila, da vstopim v cerkev. Cerkev ni bila okrašena z zlatom in ni imela drugih bogatih okrasov, bila je preprosta. Stopila sem nekaj korakov naprej in zagledala edinega človeka v cerkvi. Bil je starejši gospod, močnejše postave, ogrnjen v črno ogrinjalo, s črno čepico na glavi in dolgo sivo brado. Ko sem si ga podrobneje ogledala, sem ugotovila, da je ta starejši mož Primož Trubar, ki se je leta 1561 ravno vrnil iz Nemške v Ljubljano. Stopila sem poleg njega, pokleknila in ga tiho ogovorila. Ko sem se zazrla vanj, sem opazila njegovo potrtnost in vdanost nadvladi izkoriščevalne krščanske cerkve tistega časa. A v njegovih očeh je še vedno gorela močna vztrajnost, želja in upanje v svoj prav in želja po boljšem življenju revnih slovenskih ljudi. Tako sem tudi spregovorila in ubesedila svoje mišljenje, ki je bilo podobno njegovemu, sam pa me je z zanimanjem poslušal. Seveda pa sem mu povedala tudi, da nisem kaj dosti poučena o protestantski veri, zato mi je z navdušenjem in željo začel pripovedovati in brati različne verske knjige in priročnike. S tem sem tudi jaz dobila del novega pogleda na svet ter željo po

spremembi in pomoči do ljudi, ki jim krščanska cerkev »pere možgane« z neumnostmi v svojo prid. S tem sem bolje spoznala ta protestantski red in gospodu Primožu obljubila, da mu bom stala ob strani ob uveljavitvi prave in edine resnice. Najin pogovor se je že kar zavlekel, zato se mi je čas počasi začel iztekati. Primož se mi je zahvalil in že sem izginila iz cerkve ter se pojavila nazaj v Kapucinski knjižnici. Knjižne police so bile spet na svojem mestu in vse bolj je bilo temno. V roki sem zagledala pismo. Hitro sem ga odprla, izvleka list papirja in pismo tiho prebrala. Takole je pravilo: »Draga Maruša! Hvala ti za spodbudne besede, ki so mi dale novo upanje in samozavest ter moč za nadaljnje razvijanje in širjenje prave vere! Hvala! Primož Trubar.«

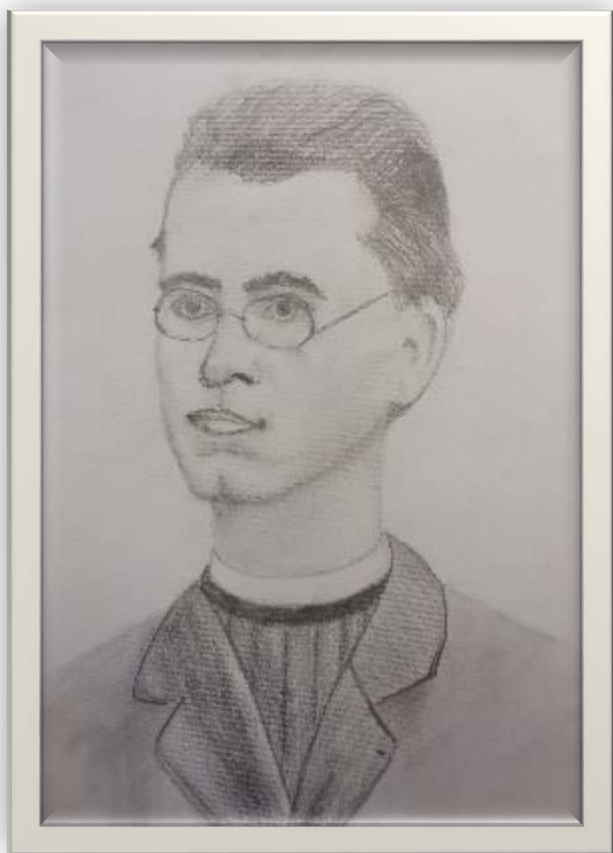
Če si nečesa močno želiš, lahko to dosežeš. Nemara bo zahtevalo potrpežljivost, težko delo, pravo borbo in veliko časa, toda uresničljivo je. Takšna mera vere pa je samo predpogoj za uresničitev svojih ciljev in želja. Poleg tega pa je pomembna tudi dobra namera, močna vera vase in podpora drugih ljudi. Za uveljavitev protestantskega reda je imel Trubar vse potrebno na svoji strani: moč, voljo, prepričanje, razen najpomembnejšega člana, podpore drugih ljudi.

Maruša Bračun, 9. a

Anja Resnik, 7. a

KANČEK POEZIJE

Anja Pirc, 8. a

Zoja Požeg Dular, 3. a

VOŠČILO

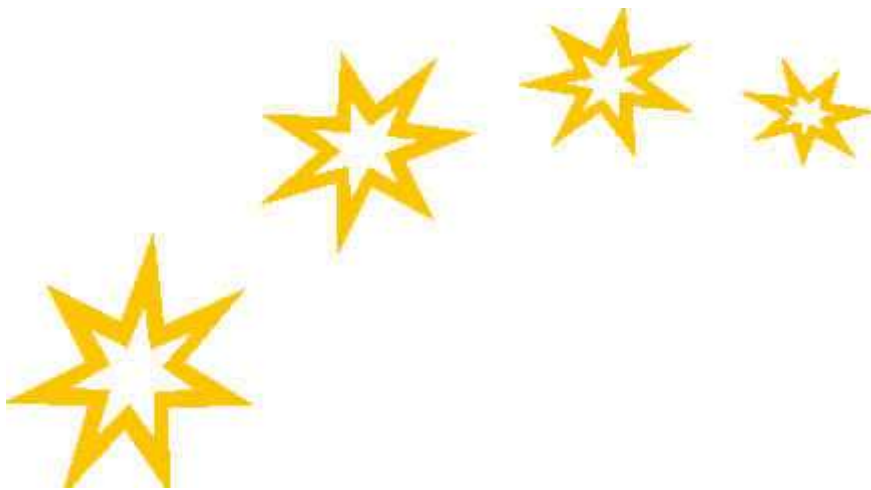
Že prišel je tisti čas,
ko že minilo je to leto dni,
težko se poslovil bo od nas,
spominjali se ga bomo vsi.

Nazdravimo na novo leto,
veselje naj nas obkroži,
da bomo kot letos delali pridno in vneto,
naj veliko truda vanj se vloži.

Naj lučke na smreki gorijo,
zvezde na vrhu se bleščijo,
pod njo jasli in darila sedijo,
otročkih oči soje razsvetlijo.

Naj v krogu družine, se božič preživi,
naj ves direndaj se umiri,
naj zven zvonov nam zadoni,
naj vsak otrok se praznikov veseli.

Anja Pirc, 8. a

SRCE

TOLE SEM JAZ.
IN TOLE SO MOJE PRSI.
V PRSIH PA BIJE SRČEK,
V KATEREM SI TI
IN TAM BOŠ DO KONCA DNI.
LEON DRSTVENŠEK, 5. a

V VELIKI SOBI JE ŠE ENA SOBA.
V ŠE ENI SOBI JE ŠE ENA SOBA. MANJŠA.
V ŠE MANJŠI SOBI JE ŠE MANJŠA SOBA.
V ŠE MANJŠI SOBI JE NAJMANJŠA SOBA.

V NAJMANJŠI SOBI PA JE DARILO.
V DARILU JE MANJŠE DARILO.
V MANJŠEM DARILU JE ŠE ENO DARILO. MANJŠE.
V ŠE MANJŠEM DARILU PA JE PISMO, KJER PIŠE:
VEČ SREČE PRIHODNJIČ.

NEJC BAN, 5. a

LJUBEZEN SE SKRIVA V SRCU.
ZA VELIKIM SRCEM JE ŠE ENO SRCE,
ZA ŠE ENIM SRCEM JE ŠE MANJŠE SRCE.
ZA NAJMANJŠIM SRCEM JE SRČECE.

TO SRČECE JE TOPLO IN LJUBEZNIVO.
ČLOVEKU PRIJAZNO IN ISKRIVO.
V SRCU JE RADOST, KI TE POGREJE
IN VSAK DAN TE NASMEJE.

ANA LACKOVIČ, 5. a

ZA OGROMNO HIŠO JE VELIKA HIŠA.
IN ZA VELIKO HIŠO JE ŠE MANJŠA HIŠA.
IN ZA MAJHNO HIŠO JE NAJMANJŠA HIŠICA.
V TEJ HIŠI STANUJE DRUŽINA.

V DNEVNI SOBI SO ŠTIRI LUČI.
V KOPALNICI SO TRI LUČI.
V MOJI SOBI STA DVE LUČI.
V SESTRINI SOBI JE SAMO ENA LUČ.
TO JE ONA, MOJA SESTRA LUČKA.

GAŠPER COLARIČ, 5. a

NOVO LETO

Ko iz kuhinje zadiši,
vemo, da novo leto že hiti.

Hitro se zapodimo,
da okraske naredimo.

Okraskov vsepovsod
in pridnih delovnih rok.

Vemo, da kmalu bo novoletni bazar
in ljudi kot še nikdar.

Voščilnice smo že naredili.

»Kaj bomo pa zdaj počeli?«

Vsi polni energije
iščemo ideje.

Spomnimo se še na jelko,
da res zablestelo bo novo leto.

Klara Hriberšek, 6. a

MOJA PESEM

Moja sreča ni doma v denarju,
družini in tudi ne v izobrazbi.
Ne zanimajo me dekleta in službe.
Moja sreča je tek.
Moj dom je tekaška steza,
moje bogastvo so tekaški copati
in moj oče je trener.
Sledi svojim sanjam!

Tim Breznikar, 7. a

MOJA PESEM

Pesem je kakor vzhajajoče sonce, ki vzhaja izza gore.
Je kakor življenje, ki se ga veseliš, ko ti prinese nekaj dobrega.
Pesem je nekaj lepega, ko ti jo uspe napisati.
Lahko je tudi gora nesreč, težav, pa tudi sreča.
Lahko se je veseliš ali ne.
Lahko je kakor veselje in sreča v očeh.
Pesem ima smisel, ko jo pišeš iz vsega srca.

Hana Rika Sluga, 7. a

MOJA PESEM

Pesem je kot ptica, ki jadra čez nebo,
leti čez oblake in nam maha v slovo.

Pesem je kot žarek sonca,
ki razsvetljuje vsak temačen dan,
če jo kdo prebere, postane nasmejan.

Bogate besede razveselijo,
dušo in srce s srečo napolnijo.

Pesem je tu, pesem je tam,
pesem je z nami vsak dan.

Stella Resnik, Saša Radej, 7. a

MOJA PESEM

Moja pesem je samo moja,
moje misli, moj svet,
moj kvartet, ki mi v glavi poje,
moja srečna zvezda tam nekje.

Moja pesem poje v ritmu
iz srca, včasih prešerna,
včasih boli kakor rana.
Tam nekje utripa, se kobaca, lazi, gomazi,
nekje v glavi zakopana.

Samo ena sama, samo moja!

Pia Marie Ružič, 7. a

KNJIŽNICA

V knjižnico smo šli
in si jo ogledali.
Naučili smo se,
kaj knjižnica sploh je.
Prijazni knjižničarji so nas sprejeli
in nas s tem razveselili.
Na računalniku smo se naučili
in knjige poiskali.
In ko smo odšli,
smo žalostni bili.
Knjižnica pa je ostala
in med nami bo živela.

Lea Petrišič, 9. a

Gašper Cvar, Matic Seher, 7. a

KNJIŽNICA

Stopamo ob knjižnih policah,
en korak, drug korak
in že smo pri pravljičah.
Pridite, stopimo v Pepelkin svet.
S kočijo iz buče se odpeljemo
v deželo za devetimi gorami
in devetimi vodami,
kjer srečamo žabjega kralja,
ki nas odvede nazaj do knjižnih polic.
Naredimo še dva koraka
in že smo pri dnevnikih.
Pa se poglobimo v Dnevnik nabritega
mulca,
skupaj uganjamo vragolije
in že nas odnese v Skrivni dnevnik
Jadrana Krta,
kjer se soočimo s težavami,
a jih na koncu rešimo.
Ker nimamo veliko časa,
nas odnese nazaj med police.

Stopimo v malce bolj temačen
prostor,
kjer se nahajajo srhljive knjige.
Čarovnija nas odpelje v sobo nočne
more,
ker pa nas je preveč strah,
hitro pobegnemo nazaj med police.
Police se počasi končujejo,
vendar nas čaka še avtobiografija.
Popelje nas v svet znanih oseb,
ki nam povedo,
kako so oni preživeli življenje
in se ukvarjali s knjigami.
Sedaj je našega potovanja konec,
a knjige nam bodo vedno ostale v
srcu.

Stella Resnik, Saša Radej, 7. a

Eneja Perc, 6. a

BRANJE

Zakaj berem, to je vprašanje.
Včasih se mi kakor črv v glavo
zažre, to branje.
V glavo mi luknjo zvrta
in se kar ustaviti ne da,
da ne bi zgodba napeta izpuhtela,
da ne bi beseda zanimiva odhitela.
Da mi čas hitreje mine,
da knjigo kakor molj preletim
in se v njej izgubim.

Ob vseh besedah, odstavkih,
črki, povedi mi zastane dih.
V glavnega junaka se prelevim ...
In že je počil lonec in knjige je
konec!
A z veseljem zgrabim drugo
in rečem:
»Le zakaj nekateri branje črtijo?«
Zato ne bom izgubljala besed ...
Knjiga je moj svet!

Pia Marie Ružič, 7. a

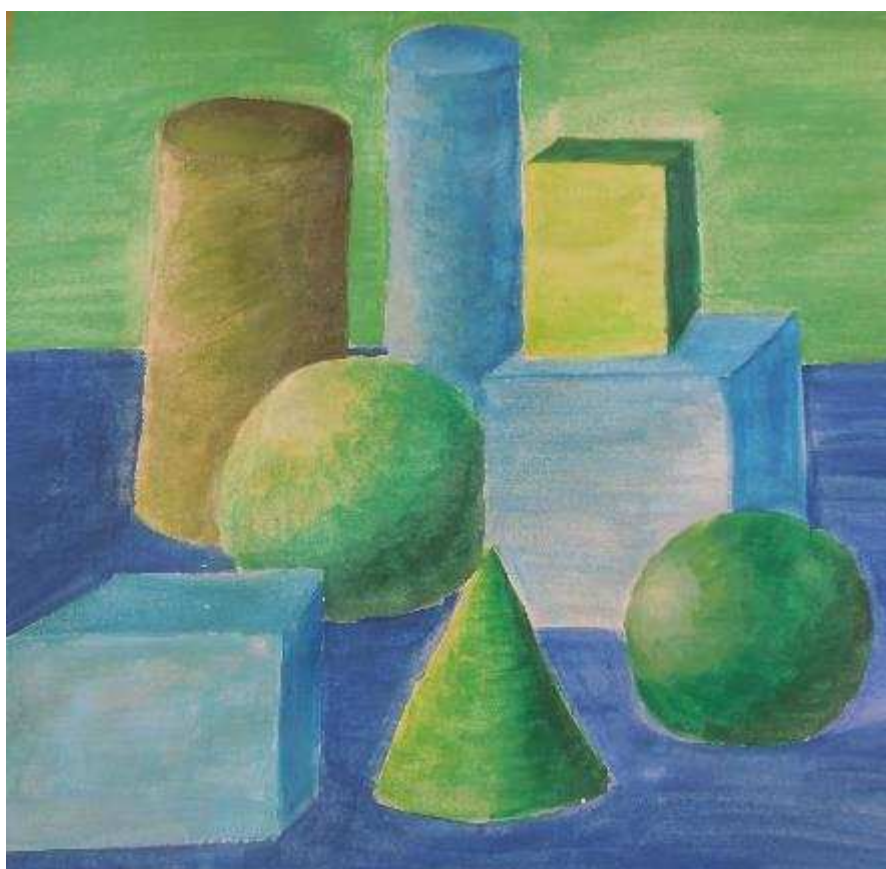

Ana Sluga, 7. a

Z IZKUŠNĀJAMI RASTEMO

Anja Pirc, 8. a

Maja Zakšek, 8. a

Vetrnica

V sredo sem se zbudila zelo vesela. Učiteljica Metka nas je presenetila. Presenetila nas je tako, da je na ves glas rekla: »Učenci, danes bomo delali vetrnice.« Učenci smo bili zelo veseli. Enim je šlo dobro, enim pa tudi ne. Vsem je uspelo in meni je bilo krasno. Ko smo odšli ven, se mi je vetrnica vrtela zelo hitro. Bila sem zelo vesela.

Lučka Colarič, 2. a

Vetrnica

Všeč mi je bilo, ker je pihal veter. Ko sem izvedela, da bomo delali vetrnice, sem bila zelo vesela. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo bili zunaj in preizkušali vetrnice.

Anaja Teodorovič Avsenak, 2. a

Vetrnica

Vetrnico sem naredila zelo dobro, zato se mi je tudi zelo dobro vrtela. Lučka, Nik in jaz smo našli zelo vetroven prostor in vetrnice so se nam vrtele zelo hitro. Jaz sem hodila po igrišču, da se mi je boljše vrtela.

Nika Kovačič, 2. a

Vetrnica

Bil je lep dan za vetrnice. Z Anajo sva tekli in vetrnici sta se vrteli.

Lia Rakar, 2. a

Vetrnica

Ko smo preizkušali vetrnice, sem se zelo zabavala. Vetrnica se mi je vrtela in bila sem zelo vesela. Ko sem tekla, se mi je vetrnica zelo hitro vrtela.

Tjaša Kostevc, 2. a

GRAD RAJHENBURG

Grad Rajhenburg stoji nad Brestanico. Je najstarejši grad v Sloveniji. Zgrajen je iz kamnja in opeke. Je zelo velik grad z zidovi debeline več kot en meter. Njegova streha je rdeča. Ima veliko oken, krasi pa ga tudi stolp stožčaste oblike. Grad so pred nekaj leti prenovili. V notranjosti gradu je muzej, več dvoran in kapel. Najbolj priljubljena je romanska dvorana, saj se v njej lahko pari poročijo. Na sredi gradu je veliko grajsko dvorišče. V gradu je tudi slaščičarna in majhna trgovinica s spominki. Na vhodu gradu pa so velika lesena vrata.

Zoja Požeg Dular, 3. a

Rožle Grubič, 3. a

NAŠE USTVARJANJE PRI PODALJŠANEM BIVANJU

Učenci 3. a razreda smo se sami domislili, da bi zaigrali predstavo na pravljico Palčica.

Učiteljica nam je rekla, da lahko.

Prvi dan smo si razdelili vloge. Potem je vsak prinesel od doma kakšen pripomoček. Vsako jutro, ko je bila učilnica prosta, smo se opravili v razred in ustvarjali. Z delom smo nadaljevali tudi v času podaljšanega bivanja, ko smo naredili domačo nalogo. Izdelali smo sceno in kostume. Barvali smo, pisali, risali in lepili. Pri delu smo se zelo zabavali, se smejali in se veliko pogovarjali.

Ko smo naredili vse potrebno, smo začeli vaditi. Kmalu bomo zaigrali, upamo, da nam bo predstava uspela.

Učenci 3. a - OPB

MOJE POČITNIŠKO DOŽIVETJE

Eno od mojih počitniških doživetij, ki se ga še posebej dobro spomnim, se je zgodilo konec poletja, ko sva se s sošolko Nušo dogovorili, da se odpraviva na Dolenjsko. Točen namen izleta je bil obisk adrenalinskega parka na Otočcu. Ko sva prispeli, sva se za ogrevanje preizkusili na oranžni, kasneje pa sva nadaljevali še na zeleno in najzahtevnejšo modro progo. Odpočili sva si kar med krošnjami dreves, saj nama je majhno število obiskovalcev to dopuščalo. Nušino plezalno znanje je kmalu opazil eden izmed inštruktorjev in ji dodelil dodatne naloge. Ker pa sem jo spremljala, sem jih morala opraviti tudi sama. Kar pošteno sem se namučila! Ko sva se naplezali, naju je moja mami zapeljala v bližnje nakupovalno središče. Medtem ko so mene zanimale predvsem nove kolekcije sandalov, se je Nuša navduševala nad športnimi oblačili. Nisva pa se mogli izogniti niti malo dražjim modnim butikom, kjer sva opazovali vpadljive modne kose. Dan sva zaključili s pico v bližnji piceriji in se okoli devete ure vrnili domov.

Lea Petrišič, 9. a

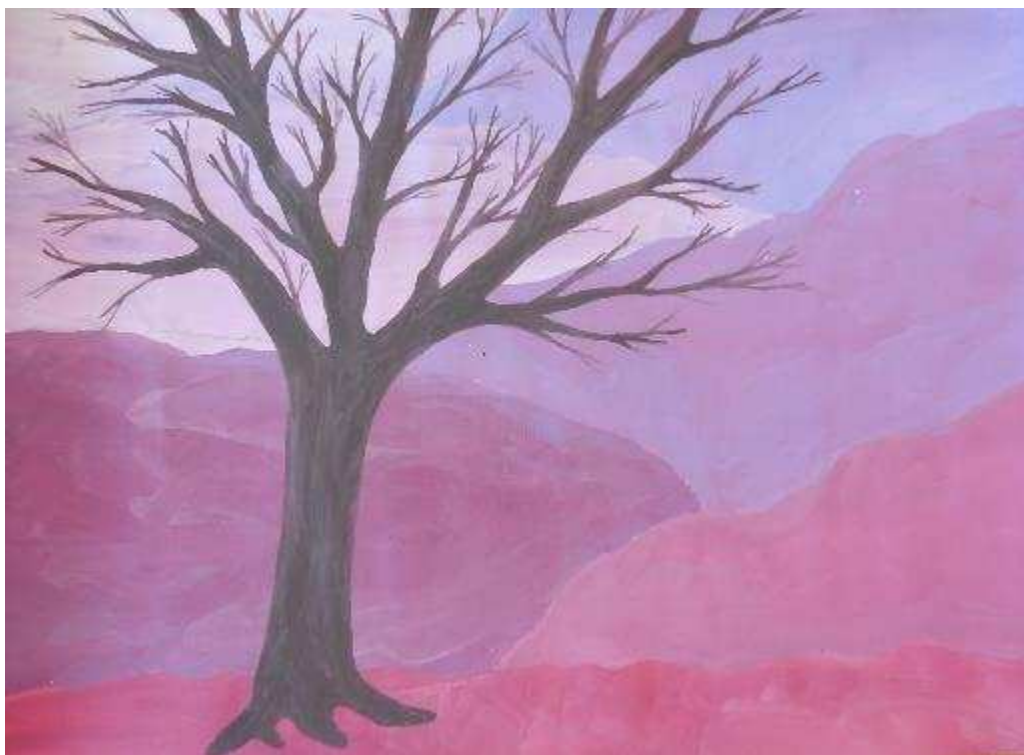
MOJ POČITNIŠKI BISER

Avgusta smo se otroci vseh staršev, ki delajo v Slovenski vojski, odpravili na 2-dnevni izlet po Julijskih Alpah.

Ob 6. uri zjutraj smo se s prijetnima vodnicama z avtobusom odpeljali do doline Lepena, kjer smo tudi pričeli naš izlet. Tako smo se iz Lepene vzpenjali vse do Krnskega jezera, do starih kasarn na Soški fronti, mimo Malega Bogatina in se ustavili pri Koči pod Bogatinom, kjer smo tudi prenočili. Naslednji dan smo že zgodaj zjutraj krenili proti Komni in Triglavskim jezerom, kjer smo se tudi malo odpočili. Pot smo nadaljevali proti Črnemu jezeru, Komarči in se počasi spustili do Bohinjskega jezera, kjer smo s skokom v jezero končali naš izlet po Alpah.

Maruša Bračun, 9. a

BOGASTVO DOMIŠLJIJE

Lana Radej, 9. a

Tafil Thaci, 7. a

ZLATO ZRNO GRAHA

Nekoč pred davnimi davnimi časi je živel kraljična po imenu Julija. Bila je zelo lepa. Imela je dolge črne lase, ki so ji segali do pasu in temno rjave oči. Imela je pomočnike, ki so ji vedno z veseljem priskočili na pomoč. To je bilo sedem palčkov. Vsi so bili srečni, dokler ni v sosednjem kraljestvu umrl kralj. Nasledil ga je sin, a on ni imel dobrega srca. Ime mu je bilo Friderik, ampak klicali so ga zlobni kralj. Ta je imel podložnika obutega mačka, ki se je dobro sabljal. Nekega dne pa je zlobni kralj vnel vojno.

Na vsak način je hotel zlato zrno graha. To zrno je uresničilo vse želje. Vendar pa je bilo zaklenjeno z devetimi ključavnicami v kraljičinem kraljestvu za debelimi vrati, ki so ubogala le kraljično. A Friderik je imel problem, ni vedel, kje so ključi. V Julijino kraljestvo je poslal tri vohune. Ti vohuni pa so v kraljičinem gradu ugrabili kraljično. Pripeljali so jo v Friderikov grad. Zlobni kralj je grozil, da bo ubil njenih sedem palčkov, če mu ne pove, kje so ključi. Ker se je kraljična bala za palčke, je povedala, da jih imajo druga sosednja kraljestva. Kar naenkrat se je v gradu pojavilo vseh sedem palčkov. Sledili so vohunom do gradu. Vsak je imel druge barve sabljo. Prvi je imel rumeno, drugi rdečo, spet tretji zeleno in tako dalje. Vendar pa sta imela sablje tudi Friderik in obuti maček. Bojevali so se pozno v noč. Medtem je kraljična pobegnila v svoj grad. Tam je milo poprosila vrata, da bi se odprla. Vrata so se odprla in sredi sobe je zagledala zlato zrno graha. Podrgnila je po njem in poprosila za letečo preprogo. Leteča preproga se je v hipu prikazala. Nato je prosila še za čarobno palico. Kraljična je na leteči preprogi s čarobno palico letela v Friderikov grad. Ko je zagledala kralja, obutega mačka in njene palčke, je takoj dvignila palico in izrekla urok, ki naj bi zlobnega kralja začaral daleč na sredno morja.

Na gradu zlobnega kralja je še oskrbela palčke, ki so imeli nekaj prask. A naenkrat se je enemu palčku vdrlo in padel je v luknjo. Ampak v luknji ni bil samo palček, ampak tudi nek princ. Julija se je v hipu zaljubila vanj. Kasneje pa sta se še poročila in tako so živeli srečno do konca svojih dni.

Ana Sluga, 6. a

GROBNICA KRALJA RUDOLFA III.

Nekoč pred davnimi davnimi časi je živel profesor z imenom Jakob. Ker je bil tako pameten, so ga klicali Glavca. Bil je profesor arheologije in učil je tretji letnik.

Nekega dne se je z učenci odločil, da gredo raziskovat star zapuščen rudnik. Bil je v lasti kralja Rudolfa III.

Vendar so imeli težavo. Nobeden ni natanko vedel, kje bi rudnik bil. Hodili so po travniku in kar naenkrat učenke Katje ni bilo več. Kar izginila je. Bolje so pogledali in zagledali luknjo. Vsi so se spustili vanjo. Spodaj je bila trda tema. Na srečo so s seboj vzeli petrolejke. Kmalu so pregnali temo in rov se je razsvetlil. Naprej je šel profesor. Hodil je po starih trhlih deskah. Učenci so mu sledili. Hodili so in hodili, dokler niso zagledali nekaj zelo zanimivega. Zagledali so dva kamnita sarkofaga. Sklepali so, da je v enem okostje kralja Rudolfa III., v drugem pa okostje njegove žene, prelepe kraljice Julije. Nobeden si ni upal odpreti krste, zato profesorju ni preostalo drugega, kot da sam pokuka vanju. V obeh sta ležali okostji, ampak to sploh ni bilo vse. V kraljičini krsti so bile še zelo lepe ogrlice in uhani, v kraljevi pa je bil starodaven mogočen meč in ščit z njegovim grbom. Na grbu je bila narisana kača. Na drugi strani rova so bile skrinje. V njih je bilo polno zlatnikov. Poleg skrinj so bili še zaboji, polni okostja in lobanj. Ko so se odločili, da je bilo raziskovanja dovolj, so s seboj vzeli zlatnik in eno lobanjo, da bi jim drugi verjeli, kakšno dragocenost so odkrili. Kmalu so se znašli zunaj, kjer so vsem povedali o svoji dogodivščini.

Ta najdba se je na koncu res izkazala za eno najboljših v zgodovini. Vsi učenci so postali uspešni arheologi, profesor pa je bil od takrat naprej zelo ponosen nase. Vsi so veselo živeli do konca svojih dni.

Ana Sluga, 6. a

Mojca Rostohar, 1. a

Gal Vovk, 1. a

PRAVLJICA O MOJI INDIJI KOROMANDIJI

Danes sem se odpravil v Indijo Koromandijo. Čez tri dni sem prišel tja. Tam sem se razgledal in takoj odšel v lunapark. Lunapark je bil narejen iz sladkorne pene, lizik in bonbonov. Najprej sem odšel na vlakec smrti, potem pa v hišo strahov. Nato sem se odpravil v svojo malo hiško, ki je bila narejena iz čokolade. V njej je bila postelja iz čokoladnih bananic, omare pa iz lizik. Zraven hiške je tekel potoček z okusom kokte. Poleg potoka je raslo drevo, ki je namesto jabolk obrodilo bonbone. Tako mi je bilo všeč, da sem tam ostal za vedno.

Rožle Grubič, 3. a

PRAVLJICA O MOJI INDIJI KOROMANDIJI

Danes sem odšla v Indijo Koromandijo. Potovala sem eno leto. Ko sem prišla tja, sem na drevesih videla bonbone, na grmih piškote, namesto trave pa so rasle lizike. Videla sem tudi grad iz sladkorne pene. Mimo gradu so se vili potočki iz sladkorja in ptički so prepevali. Tako lepo je bilo videti, da bi kar ostala tam.

Zoja Požeg Dular, 3. a

MOJ DEŽNIK JE LAHKO BALON

Nekega dne se je Jelka igrala s svojo novo žogo. Svojo žogo je vrgla tako visoko, da je ni mogla ujeti. Žoga je pristala v potoku, ki jo je odnesel daleč stran. Jelka je odšla pod svoj dežnik in si šepetala: »Moj dežnik je lahko balon.« Zaprla je oči in poletela v zrak. Letela je in letela v strašno nevihto, dežnik pa je razpadal in letel vedno nižje in pristal na otoku. Tam je videla galebe, ki so bili zelo blizu nje. Vprašala jih je, če jo lahko ponesejo domov. Galebi so se zbrali in iz razprtih kril naredili posteljo ter Jelko odnesli domov k dedku, očetu, teti in mami.

Jan Brljavac, 3. a

MOJ DEŽNIK JE LAHKO BALON

Nekega dne se je Jelka igrala s svojo novo rdečo žogo. Na trati je ležal dežnik modre barve s spiralami turkizne barve. Jelka si je prepevala pesem: la, la, la in se še naprej igrala s svojo žogo. Metala jo je visoko v zrak in jo lovila. Nato pa jo je enkrat vrgla previsoko in žoga ji je pobegnila v potok. Mama, oče, teta, babica in dedek so Jelko vprašali, kje ima svojo žogo. V joku jim je povedala, da ji je žoga pobegnila v potok. Vsi so bili zelo jezni na Jelko in tudi njihovi pogledi so bili jezni. Tisti trenutek se je Jelka stisnila k svojemu dežniku in ga trdno objela. Zaželela si je, da bi poletela. Kar naenkrat se je dvignila z dežnikom in že je letela visoko nad mestom, nad potoki in tratami. Starši so od začudenja obnemeli. Jelka je kmalu prispela do zdravega kraljestva, kjer je vladal kralj Štefan in kraljica Grizela. V kraljestvu so živeli tudi otroci, ki so se podili po dvorišču in se igrali s frizbijem. Otroci so Jelko takoj vzljubili in jo vzeli za svojo. Skupaj so se igrali in potepali po kraljestvu. Čez čas pa je Jelka začela pogrešati svoje domače. Sklenila je, da se vrne domov. Odprla je svoj dežnik in se z njim odpeljala v svoj kraj. Ko je prispela domov, so je bili vsi veseli.

Živa Ribič Vene, 3. a

MOJ DEŽNIK JE LAHKO BALON

Jelka se je igrala z rdečo žogo. Žoga ji je padla v vodo. Šla je pod svoj rumeni dežnik in si zamislila, da bi poletela. Balon se je začel dvigovati. Dedek, babica, oče, mama in teta so začudeno gledali za njo. Letela je preko potokov, rek, gozdov in blokov. Prav vsi so jo začudeno gledali, ona pa je gledala, kako majhna so vozila, bloki, hiše, stavbe in ljudje. Preletela je veliko krajev od prvega do zadnjega konca. Da ji ni bilo dolgčas, je štela ptičke in z njimi prepevala. Letela je ure, dneve in celo tedne. Kakšen mesec je ni bilo domov, saj je potovala po nebu. Dedka, babico, mamo, očeta in teto je zelo skrbelo. Kam neki jo je odpeljal dežnik? Ona pa tam na nebu prav tisti trenutek veselo šteje oblake. Naštela jih je več kot tisoč. Ko je bila utrujena, je trdno zaprla oči in zaspala. Dežnik jo je vozil tudi ponoči. Zjutraj se je zbudila in pod sabo zagledala lepo deželo igrač. Dežnik jo je spustil na tla. Tam si je zaželela kolebnico, sestavljanke, najbolj pa

si je zaželela čisto novo rdečo žogo. Igrače so bile v hipu pred njo. Dolgo se je igrala. Potem je vzela igrače in vsi skupaj so na dežniku poleteli domov. Doma so je bili zelo veseli. Pokazala jim je rdečo žogo in skupaj so si jo podajali.

Tisa Ljubi, 3. a

Rožle Grubič, 3. a

Knjiga Helene Kraljič Listko in njegova življenja se konča: «Trenutno sem miren, saj vem, da sem v dobrih rokah. A včasih, ko se zamislim in premišljuje o svoji prihodnosti, me zmrazi. Zavem se, da sem odvisen od ozaveščenosti ljudi in lahko samo upam, da bo moja življenjska zgodba še dolga.»

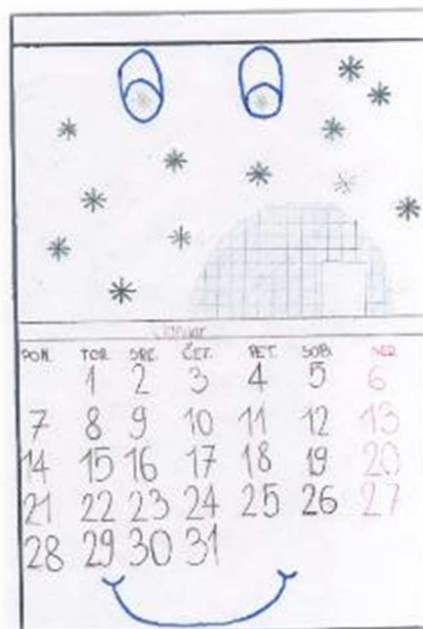
In učenci 4. a razreda smo Listku podaljšali življenjsko zgodbo ...

Napočil je tisti zadnji šolski dan, ko je treba osvoboditi zvezke ovojnega papirja. Med njimi pa je bil tudi Listko. Znašel se je pri starem prijatelju Papirku. Zelo mu je odleglo, saj se je bal smrti. Kmalu je pripeljal kamion, ki odvažava papir in spet se je vrnil v tovarno. Ko je odprl oči, je bil trd. In spet se je znašel v kamionu. Po dolgi poti je prispel v trgovino. Bil je tetrapak, v katerem je bilo mleko. Na polici je čakal, da ga bo kdo odnesel domov.

Neja Pirc, 4. a

Žan Zakšek, 4. a

Tinkara Umek, 4. a

Nekega dne se je Listko prebudil in ugotovil, da je v trgovini. Bil je lep koledar, na katerem so se prelivale barve. Čakal je samo en dan. Kupila ga je deklica Lara. Nesla ga je domov in ga takoj prilepila na omaro. Listko je bil navdušen in je rekel: «Celo leto bom na omari in bom gledal, kako se deklica pridno uči!» Nenadoma pa je zaslišal glas: »Jaz sem tu že dve leti in sem urnik.« Listko in urnik sta se spoprijateljila in se pogovarjala.

Žana Špiler, 4. a

Listko se je spet znašel v zabojniku za papir. Tam ni bilo preveč zabavno. Veliko listov je bilo raztrganih, zmečkanih, poččkanih ... Prišel je smetarski tovornjak in stresel ves papir v svoj trebuh. Odpeljal ga je v tovarno. Tam pa so iz njega naredili darilne škatle. Odpeljali so jih v trgovino. Listko je čakal na široki polici. Drugo jutro je v trgovino prišla dama in ga kupila. Odnese ga je domov. Listko je naenkrat zaslišal vesel krik otrok. Vedel je, da je namenjen njemu. Odnegli so ga v svojo sobo in vanj shranili svoje lepe risbe.

Lea Lebar, 4. a

Lea Lebar, 4. a

KRALJIČINA USODA

Nekoč pred davnimi časi je v svojem prečudovitem gradu živel zloben kralj in njegova hči oz. kraljična. Zlobni kralj je hotel, da se kraljična poroči z grdim račkom. Kraljična ni ljubila grdega račka, zato je odšla iskat po svetu svojega princa.

Na grad je prišel grdi raček ter njegov prijatelj obuti maček. Kraljična je odšla po svetu, zato ni vedela, da sta na grad prišla grdi raček ter obuti maček. Kralj je hotel na vse načine dobiti hči nazaj. Vedel je, da kraljična ne ljubi grdega račka, vendar je vztrajal. Grdi raček je bil bogat, imel je najlepša oblačila. Kralj je sklepal, če se bo kraljična poročila z grdim račkom, bo on dobil polovico premoženja. Kraljična je tako hodila po svetu, da bi našla svojega princa na belem konju. Srečala je sedem palčkov, ki so ji ponudili zavetje in hrano. Povedala jim je, da jo hoče oče prisiliti, da se poroči z grdim račkom, a ona ga ne ljubi. V gozdu je kraljična delala, da je zaslužila nekaj denarja. Ravno takrat, ko je odsekala zadnjo vejo, je mimo prišel obuti maček, ki se je vračal iz mesta. Kraljična se je vanj tako zaljubila, da je omedlela. Obuti maček jo je poljubil, a kraljična se ni zbudila. Nato ji je ponudil zrno graha. Kraljična se je takoj zbudila. Obuti maček je vedel, da je kralj zloben in da hoče poročiti kraljično z grdim račkom. Odpeljal jo je k sebi domov in ji razkazal svoj dom. Pokazal ji je, da ima letečo preprogo in ključ, ki odpira vsa vrata tega sveta. Vse to je podaril kraljični. Kraljična in obuti maček sta tako odšla v kraljestvo. S seboj sta vzela letečo preprogo in ključ. Med potjo je začelo deževati. Obuti maček je dejal, naj leteča preproga začne leteti nad njima, da ne bosta mokra. Res, preproga je letela nad njima. Ko sta prišla do kraljestva, nista mogla vanj, saj je kralj zaklenil vrata. Na srečo je imel obuti maček pri sebi ključ, da je lahko odklenil vrata. Ko sta vstopila, sta zagledala bolnega račka. Hitro sta ga z letečo preprogo poslala na zdravljenje na drugi konec sveta. Kralj je bil zelo jezen, ker sta grdega račka poslala na drugi konec sveta, zato je hotel preprečiti poroko obutega mačka in kraljične. Zaradi prevelike jeze je kralj kmalu umrl.

Obuti maček in kraljična sta se poročila in vsi so živeli srečno do konca svojih dni, tudi grdi raček.

Maja Vertovšek, 6. a

Nik Junkar, 1. a

Maria Rosa Kozmus, 1. a

Iskrice: glasilo učencev OŠ Adama Bohoriča Brestanica

Besedila in likovni izdelki: učenci OŠ Adama Bohoriča Brestanica

Mentorice: učiteljice OŠ Adama Bohoriča Brestanica

Uredniški odbor: Anja Pirc in člani literarnega krožka

Glavna urednica: Milena Žičkar Petan

Naslovnica: Anja Pirc

Računalniško oblikovanje: Marjanca Penič

Brestanica, maj 2017